

Жінки

КУПИТИ

Коли двадцятирічна студентка коледжу Френсіс Мак-Грет чує, що «жінки можуть бути героїнями», це спантеличує і надихає її. Вихована в ідилічній атмосфері сонячної Південної Каліфорнії під крилом консервативних батьків, вона завжди пишалася тим, що все робить правильно. Аж ось у 1965 році світ змінюється, і раптом Френсіс наважується уявити інше майбутнє для себе. Брат вирушає служити до В'єтнаму, а вона, торуючи шлях услід за ним, вступає до Корпусу медсестер армії США.

Юна й недосвідчена, як і чоловіки, яких відправили до В'єтнаму, Френсіс, яка тут стала Френкі, приголомшена хаосом і жахіттям війни. Кожен день — це рулетка, яка може вберегти життя чи забрати, подарувати надію чи зрадити. Дружба тут як ніколи міцна, але й вона може вмить розлетітися на друзки. Френкі зустрічає щасливих, хоробрих, але понівечених фізично й душевно людей, і врешті сама стає однією з них.

Однак війна — то лише початок. Справжня битва починається вдома, де ветеранів зустрічають розгнівані протестувальники та Америка, що прагне забути В'єтнам.

Цей роман — історія однієї жінки, яка вирушила на війну, та водночас і всіх американок, які наражали себе на небезпеку, проте їхньою жертівністю та відданістю власній країні надто часто нехтували.

Розділ перший

Острів Коронадо, Каліфорнія

Травень 1966 року

Огороджений високим муром та ворітьми, маєток Мак-Гретів був окремим світом — захищеним і відокремленим від решти. У вечірніх сутінках вікна будинку, збудованого у стилі

Тюдорів, виблискували, мов самоцвіти, серед розкоші доглянутих територій. Над головою гойдалося пальмове гілля, на поверхні басейну плавали свічки, а з гілок каліфорнійського дуба звисали золотаві ліхтарі. Поміж святково вбраного натовпу ходили вдягнені в чорне офіціанти зі срібними таями, заставленими шампанським, доки джазове тріо ледь чутно грало збоку.

Двадцятирічна Френсіс Грейс Мак-Грет знала, чого сьогодні від неї очікували. Вона мала стати справжнім уособленням гречної юної леді — безтурботною та усміхненою. Будь-які негативні емоції належало стримувати та глибоко ховати, даючи їм раду самотужки. Вдома, у церкві та в Академії для дівчат Святої Бернадетти Френкі прищепили правила пристойності. Сум'яття, що вирувало тоді по всій країні, спалахи гніву на вулицях міст та кампусах коледжів були для неї чужими та незрозумілими, як і конфлікт у далекому В'єтнамі.

Вона неквапом рухалася поміж гостей, сьорбала холодну колу й намагалася всміхатися. Час від часу зупинялася, щоб перекинутися кількома словами з друзями батьків, водночас сподіваючись, що ніхто не помітить її тривоги. Впродовж усього вечора Френкі очима шукала в натовпі брата, який запізнювався на святкування, влаштоване на його честь.

Френкі обожнювала старшого брата, Фінлі. Вони завжди були нерозлийвода: двійко чорнявих, блакитнооких дітей із різницею у віці менш ніж два роки. Довге каліфорнійське літо вони гаяли вдвох без нагляду дорослих, гасали на велосипедах з одного кінця сонливого острова Коронадо в інший і зрідка поверталися додому до заходу сонця.

Але тепер він вирушав туди, куди вона не могла поїхати слідом.

Тишу вечірки порушило ревіння двигуна, слідом за ним загули клаксони.

Френкі помітила, як мати здригнулася від гаму. Бетт Мак-Грет ненавиділа все показне та вульгарне й не схвалювала, коли про власну появу оголошували, трублячи клаксоном.

За хвилину-другу Фінлі влетів крізь задні ворота. Гарне обличчя заливав рум'янець, пасмо чорнявого кучерявого волосся спадало на чоло, а найкращий друг Рай Волш обіймав його за плечі. Обом молодикам було важко триматися на ногах, і вони п'яно сміялися, підтримуючи один одного, поки решта друзів позаду них і собі завалювалися на святкування.

Бездоганно одягнена, з вишуканою зачіскою мати рушила у своїй сукні-футлярі назустріч розсміяним молодикам і дівчатам. Її шию прикрашали перли, успадковані від бабці, як нагадування, що Бетт Мак-Грет колись була Бетт Александер, з родини Александерів із Ньюпорт-Біч.

— Хлопці, — привітно мовила вона, як і годилося шанобливій дамі. — Як чудово, що ви нарешті тут.

Фінлі, похитуючись, відійшов від Рая і спробував випростатися.

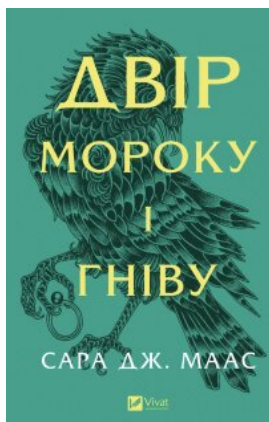
Батько махнув трію, і музика стихла. Раптом простір наповнили звуки пізньої весняної ночі острова Коронадо — тихий гуд океану, шепіт пальмового гілля над головою, гавкіт собаки десь посеред вулиці чи на пляжі.

Він вийшов уперед у своєму зшитому на замовлення чорному костюмі, білосніжній сорочці та чорній краватці, тримаючи в одній руці цигарку, а в другій — келих «Мангеттена». Завдяки короткому

чорнявому волосся та масивній щелепі батько скидався на колишнього боксера, який досяг чималих успіхів і навчився гарно вдягатися, що, зрештою, було не надто далеким від істини. Навіть серед красивого, святково вбраного натовпу батько та мати вирізнялися, випромінюючи успіх. Вона — спадкоємиця заможної аристократичної родини, яка завжди була на вершині соціальної ієрархії, і батько, який самотужки проклав собі шлях нагору й тепер упевнено стояв поруч із нею.

— Друзі, родину, щойно спечені випускники, — голосно промовив батько. Коли Френкі була малою, у його голосі ще вчувався ірландський акцент, і він наполегливо працював, щоб його позбутися. А ще він полюбляв травити байки про імміграцію і все вихвалявся, як тяжко йому доводилося гарувати, щоб самотужки всього досягти.

Рекомендована література

Двір мороку і гніву.
Книга 2

Біологія поведінки.
Причини доброго і поганого в нас

Війна двох королів

Веріті. Ексклюзив

Незавершені справи

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ